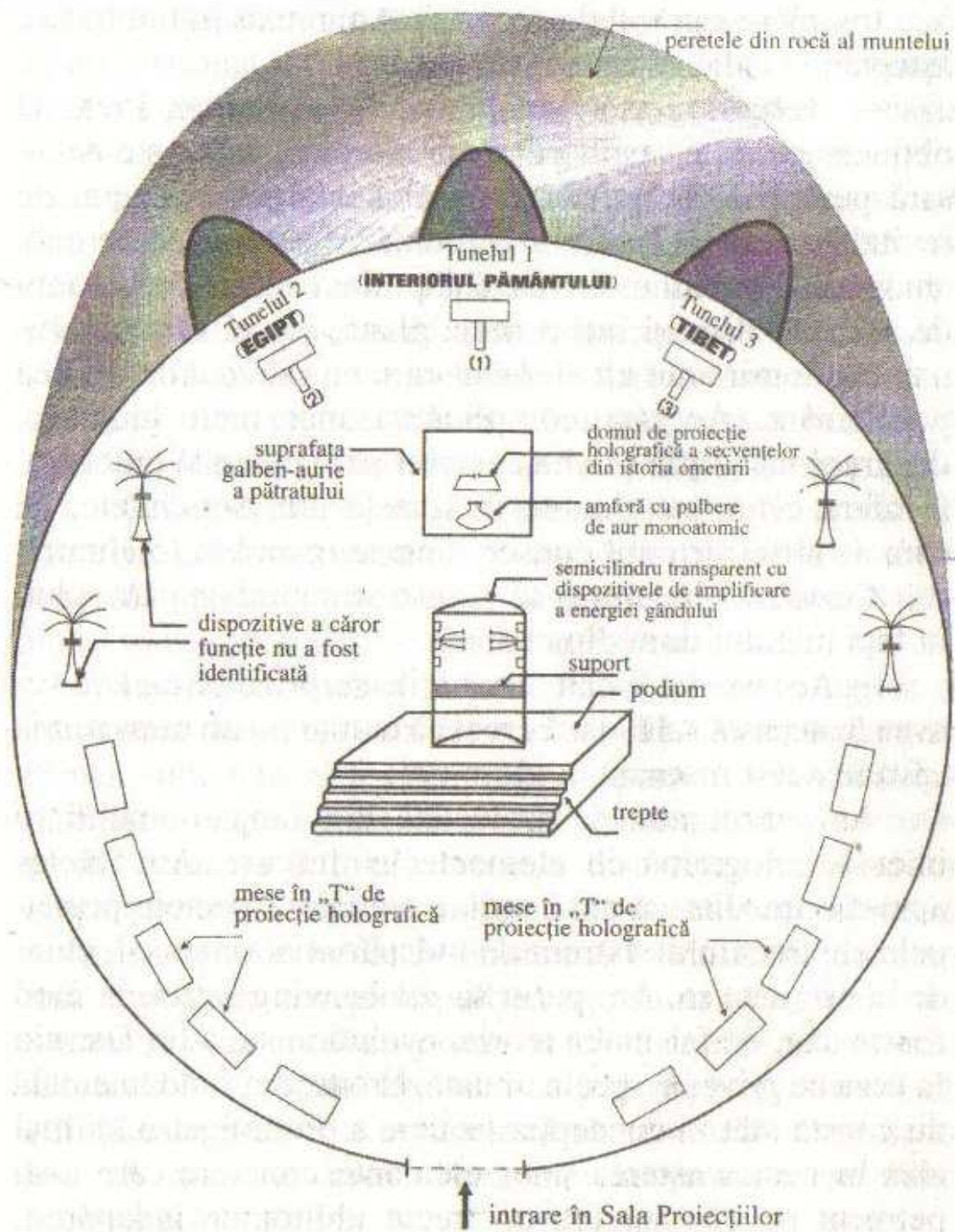


**Istoria reala a Daciei si
geto-dacilor vazuta in Sala
Proiectiilor din interiorul
Masivului Bucegi, in urma
patrunderii acolo a echipei
romano-americane, in
august 2003 !**

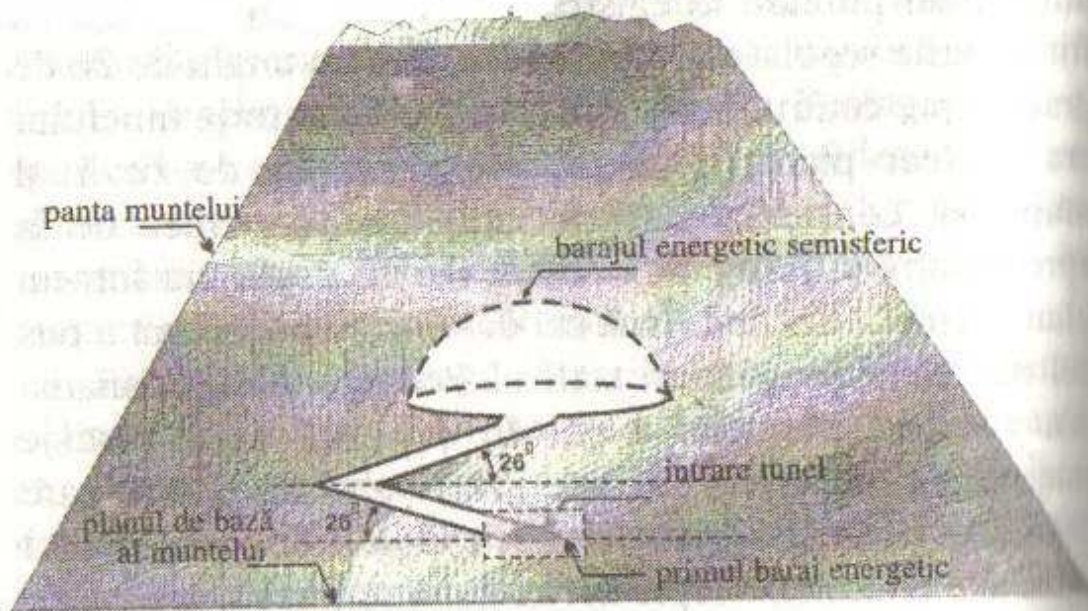
SCRIS DE DRAGOS ANUNNAKI

13 APRILIE 2015 PUBLICAT ÎN: ISTORIA ADEVARATA A ROMANIEI

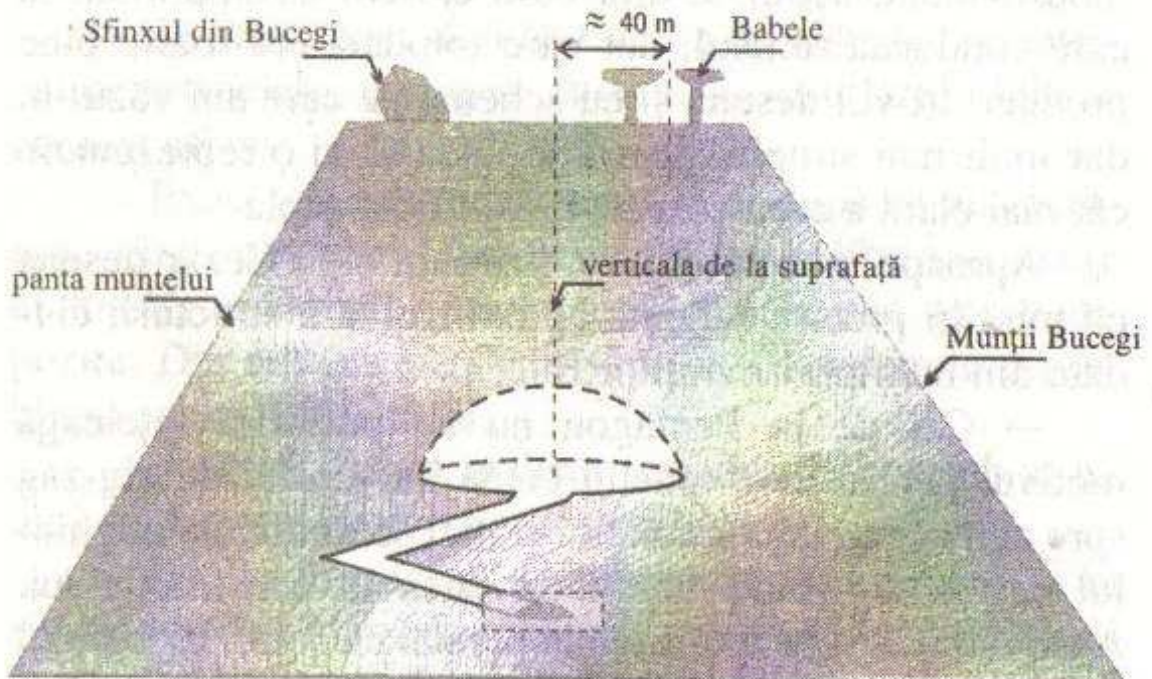
In primele luni dupa Marea Descoperire din Bucegi din August 2003, Generalul american Roddey, un cadrul militar american cu o vasta experienta in domeniul descoperirii artefactelor „ciudate”, in multe zone pe Planeta, a fost unul dintre principalii colaboratori din partea americanilor, cu partea română.



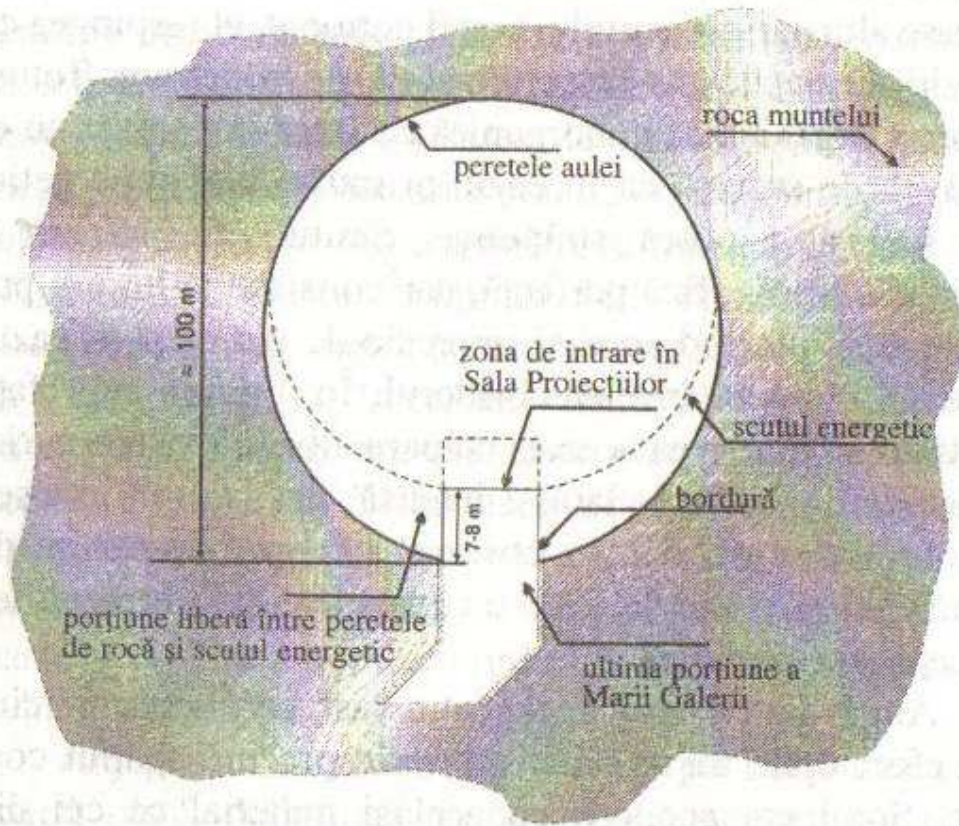
SCHEMA INTERIOARĂ A SĂLII PROIECȚIILOR



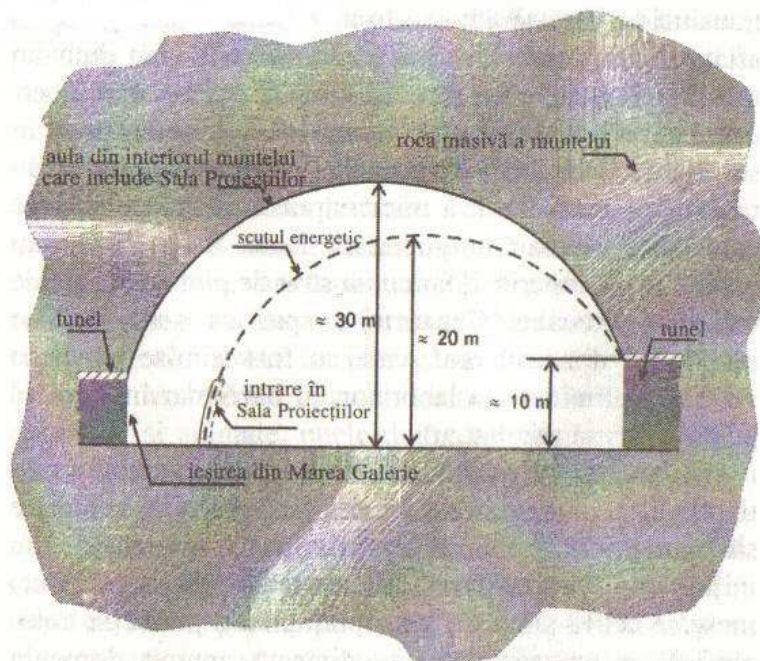
SCHEMA STRUCTURII ENIGMATICE DIN INTERIORUL MUNTILOR BUCEGI (ROMÂNIA)



CORESPONDENȚA ÎNTRE SFINXUL DIN BUCEGI, BABELE ȘI STRUCTURA DIN INTERIOR



**VEDERE DE SUS A AULEI
DIN INTERIORUL MUNTELUI**



**SECȚIUNE TRANSVERSALĂ PRIN AULA
DIN INTERIORUL MUNTELUI**



In panica ce marcase acea perioada din august-septembrie 2003, orice decizie pripita, referitor la prezentarea in public a Descoperirii din Bucegi, ar fi declansat actiuni cu efect ireversibil cu privire la tara noastra, aruncand atat SUA, cat si Romania intr-un haos.

„Uluitoarea descoperire a fost realizată în anul 2003 a zguduit efectiv eșafodajul politic, științific și religios al celei mai mari puteri actuale, care sunt Statele Unite ale Americii. A instituit imediat cel mai teribil secret mondial și a impli-cat o luptă diplomatică teribilă și presiuni politice extra-ordinare, deoarece România a dorit să prezinte această descoperire lumii întregi. Prin specificul ei, descoperirea amenință însăși influența politico-ideologică a Vaticanului și spulberă iremediabil atât concepția antropologică a științei moderne, cât și ideile despre isto-ria planetei noastre și a omenirii.

Atunci când mi-a relatat despre discuția cu Arsenie Boca, Cezar nu cunoștea nici el natura descoperirii care avea să fie făcută, unde și când va avea ea loc, deoarece convorbirea noastră s-a desfășurat pe la începutul anului 2002. Felul în care s-au precipitat însă evenimentele, incredibile conexiuni și sursele care au concurat la realizarea descoperirii îmi dau posibilitatea acum, când cunosc toate elementele impli-cate, să am o viziune fascinantă și de ansamblu a întregu-lui angrenaj, uluitor de complex, care a condus la momen-tul epocalei descoperiri. Ea apare astfel ca un punct-focar, ca o primă „stație” foarte importantă pe calea transfor-mării conștiinței umanității și mi se pare cu atât mai remarcabil și sugestiv faptul că ea s-a produs în România.

Așa după cum se va vedea, descoperirea reprezintă de fapt o „antecameră” la alte realități chiar mai tulburătoare, pe care Cezar, împreună cu o echipă de specialiști formată din reprezentanți ai SUA și ai României, le-a investigat în cadrul unei „mari expediții” pe parcursul unui an (din luna octombrie 2003, până în luna iulie 2004). Inițial, statul român a vrut să anunțe această descoperire lumii în-tregi și să o pună la dispoziția cercetătorilor. Se considera că aceasta nu mai reprezenta neapărat o problemă de interes național, ci una de interes mondial. Lupta de culise pentru a împiedica această dezvăluire de o importanță excepțională pentru omenire a fost determinată de inter-venția majoră a SUA.

Deliberările diplomatice, argu-mentele pro și contra, precum și promisiunile sau amenințările au durat aproximativ două luni (august-septembrie, 2003). În urma unui acord ultra-secret care a fost semnat între cele două state, România s-a angajat să nu prezinte lumii întregi descoperirea de pe teritoriul ei. Probabil că, printre altele, primirea în NATO care s-a efectuat în grabă, în primăvara lui 2004, a făcut și ea parte din pachetul secret de „compensații” pentru această hotărâre, în acest context, plasarea unor baze militare americane pe teritoriul României poate să devină o certitudine în următorii ani, constituind o „pavăză” puternică pentru locația din Munții Bucegi.

Aspectele sunt foarte complicate și secrete. Nu cunosc deocamdată care sunt avantajele țării noastre în raporturile bilaterale cu SUA, dar anumite semne clare de ciudată bunăvoință la cel mai înalt nivel diplomatic au început deja să apară.

Cu toate acestea, „mișcările de culise” ale SUA trebuie să se desfășoare cu mare precauție, pentru a nu atrage prea repede nedumeriri și întrebări stânjenitoare din partea celorlalte state și puteri ale lumii, care ar putea observa dar nu ar înțelege interesul Americii pentru România.

Secretul descoperirii este practic absolut. Nu am mai văzut niciodată așa ceva, „sarcina” asigurării lui fiind pre-luată în mare parte de americani. Voi descrie la timpul potrivit aceste aspecte, dar pot să afirm anticipat că nu există nici un document, scris, filmat sau fotografiat, care să fi părăsit zona descoperirii. A fost construit un hangar subteran imens, pentru depozitarea și manipularea echipamentului tehnic precum și a dovezilor. Este ca o adevărată uzină, complet utilată, iar ideea construirii lui s-a dovedit foarte inspirată.

Totuși, din informațiile pe care le dețin, România nu și-a luat un angajament definitiv în ceea ce privește menținerea secretului mării descoperiri, însă termenii contractuali nu îmi sunt deocamdată cunoscuți, în prezent, metodele care sunt folosite pentru anihilarea oricărei tentative de a cunoaște ceva despre această descoperire sunt dezinformarea și lipsa oricăror dovezi materiale. Sarcina nu este ușoară, însă din câte știu, ea a fost realizată cu succes până în prezent, în opinia mea, însă, această stare de lucruri nu poate continua mult timp de acum înainte.

Evoluția spirituală a populației înseamnă un grad sporit de libertate, iar mai multă libertate și armonie în gândire și concepții înseamnă sfârșitul

erei controlului și a manipulării; practic, înseamnă sfârșitul francmasoneriei și al planurilor ei diabolice. Acum poți să-ți explici înverșunarea lor de a deține conducerea completă a acțiunilor din SRI, în legătură cu locația din Bucegi.

Ceea ce se află acolo și care pornește de acolo surclasează orice secret al lor și le pune în pericol însăși rațiunea de a fi și de a acționa pe această planetă. Știi că au intervenit chiar într-un mod brutal, așa putea zice, din punct de vedere politic, prin intermediul membrilor masoni din societatea noastră, foarte sus-puși în structura politică a țării; chiar și acum mai sunt unele tentative, dar lucrurile s-au cam lămurit.

Marea șansă a fost că la noi nu toți sunt corupți sufletește, iar unii dintre ei au chiar puteri decizionale foarte mari. Totuși, presiunile se fac simțite și crede-mă că uneori sunt uriașe. E nevoie de multă abilitate, atenție și răbdare pentru a reuși să le eviți.

— Din câte înțeleg, lupta între interesele divergente se acutizează, am observat eu.

— În momentul actual, putem vorbi de o relativă stabilitate cu privire la descoperirea din Bucegi. Protocolul secret de acum aproape treisprezece ani (august 2003), dintre România și Statele Unite, nu poate fi modificat prea ușor, deși se urmărește aceasta. Guvernul ocult mondial a plasat Sala Proiecțiilor de sub platoul Bucegi și tot ceea ce derivă de acolo pe primul loc în lista USAP.

Există un număr de numai opt persoane în toată lumea, exceptând pe cele din România, care au acces la această locație; restul, deși asigură diverse servicii în legătură cu acea facilitate, sunt complet dezinformate. Prin natura „paternității” descoperirii, partea română are un grad de libertate mai mare. Însă chiar și așa, sunt destule probleme.”[1]

Climatul politic era „fierbinte” în noiembrie 2004, aceea fiind chiar perioada critică înainte de alegerile prezidentiale. După câte am înțeles, raportul despre descoperirea din Bucegi, din August 2003, a durat 5 zile, fiind audiat de o comisie specială româno-americană. Este chiar posibil ca anumiți factori politici să fi fost radical influențați de noile descoperiri și dovezi care au fost aduse.

Membrii comisiei de audiere au fost atât de bulversați de datele raportului și de dovezile care le-au fost prezentate, încât ore în șir ei nu au fost capabili să ia vreo hotărâre și nici să transmită în mod coerent

informațiile la vârf de stat. Întregul lor sistem de valori a fost atunci complet răsturnat și nu se întrezăreau alte puncte de sprijin care să le susțină vechile concepții. Poate tocmai de aceea s-a ajuns la concluzia că era necesară o modificare radicală a sistemului și a influențelor oculte în țară.

Fără îndoială, că aportul tuturor acestor lucruri au venit cel mai mult din partea directorului SRI de la acea vreme care era, Radu Timofte, un personaj care s-a declarat nu de putine ori în public ca „anti-mason”. Directorul SRI, Radu Timofte, a fost pentru prima dată într-un conflict public deschis cu Comisia parlamentară, care se ocupa de verificarea acestui serviciu secret, după cum scria și Ziarul Financiar la data de 11 septembrie 2003. Explicatia pentru presa, a fost aceea că, conflictul a pornit de la reproșurile făcute de Comisia parlamentară, care era condusă la acea vreme de către Ioan Stan. Ulterior Iliescu cerea CSAT să-l audieze pe Ioan Stan pentru criticile aduse SRI. Sigur, aici era pentru mica presa masonică din România, un simplu conflict și doar atât.

Ulterior, Radu Timofte, s-a enervat și a dorit să fie făcută publică stenograma audierii sale de către Comisia parlamentară, dar publicarea stenogramei nu s-a putut face deoarece s-a invocat imediat „secretul” și faptul că aceasta stenograma este clasificată, ea putând fi citită sau derulată audio numai în fața membrilor Comisiei, nu și a publicului. Radu Timofte, a fost cel care și-a dat acordul expres pentru publicarea volumelor lui Radu Cinamar, justificând că „poporul român trebuie să știe ce s-a întâmplat, dacă nu avem posibilitatea să o facem publică descoperirea”, așadar s-a luat decizia de a se găsi o formă alternativă de informare a oamenilor, care în cel mai corect mod, justificat, merita să cunoască aceste aspecte și să fie puși în temă.

Imediat după publicarea primului volum, „Viitor cu cap de mort”, începuseră să apară anumite voci contradictorii din cadrul CSAT, care nu vroiau să fie de acord, dar spiritele s-au liniștit, dar după publicarea volumului al treilea „Misterul din Egipt – primul tunel”, unde se vorbește despre călătoria echipei romano-americane, efectuată între octombrie 2003 – iulie 2004, printr-unul dintre tunelurile din Bucegi, aceștia ajungând la 260 m adâncime, într-o Camera Oculă, aflată sub Marea Piramidă din Egipt, la 260 m adâncime.

Radu Timofte, a fost chemat iarăși la audieri, cu privire la ce aceste volume „care tot apar”, însă acesta, alături de alți colonei și un general, au

sustinut ca „ele se incadreaza in curentul SF, asa ca nu va fi o problema”. Mai exact, ele contin o realitate atat de tulburatoare, incat, doar o mica parte din oameni, le vor lua ca reale. Un simplu joc strategic !

Acum sa vedem cum arata o parte din istoria secreta a Daciei:

„În fragmentele de proiecție holografică pe care le urmărisem în gigantica sală din interiorul muntelui, am avut prilejul să con–stat că munții noștri erau principalul așezământ al po–pulației străvechi de pe acest teritoriu; practic, era spațiul în care ea își organiza activitatea. Zona de șes și de câmpie era aproape nelocuită. Din câte mi-am putut da seama, ceea ce urmărisem era prezentarea unei realități existente cu aproximativ 8-9.000 de ani în urmă.

În acele momente unice pe care le-am trăit în Sala Proiecțiilor, vizionând uluitoarea succesiune de ima–gini care îmi era înfățișată într-o reprezentare holo–grafică, am fost șocat de multe aspecte și adevăruri care au fost ascunse cu bună știință de-a lungul istoriei și până în prezent, fără a se permite cunoașterea lor de către masele largi de oameni. Cea mai mare parte dintre aceste aspecte nu am avut voie să le dezvălui. Detaliile cu privire la teritoriul țării noastre s-au înmulțit mai ales în partea finală a prezentării, adică în ceea ce a cuprins sinteza ultimilor 10.000 de ani, după o apreciere aproximativă.

Pentru că am primit permisiunea să scriu despre unele dintre imaginile respective, doresc să fac acest lucru acum, înainte de a continua relatarea evenimentelor care au urmat, com–plet bulversante prin conținutul lor.

Ceea ce m-a surprins când urmăream imaginile holografice era numărul foarte mic al locuitorilor. Practic vorbind, nu prea erau așezăminte colective și cu atât mai puțin cetăți și orașe. Oamenii trăiau aproape numai pe crestele munților și, din câte am sesizat, singurele produse naturale le obțineau de la oi și de la albine. Oile erau mai mari decât specia prezen–tă, dar și oamenii erau mai înalți; am apreciat media înălțimii lor cam la doi metri pentru bărbați și ceva mai puțin la femei.

În afara agriculturii și a creșterii oilor, nimic din ceea ce ei făceau nu se asemana cu viața noastră actu–ală. Aproape tot timpul erau tăcuți și singuratici, preferând să rămână cu ochii închiși într-o adâncă meditație. În una dintre secvențe am văzut un bărbat oprindu-se în timp ce scotea apă cu un ciubăr din râu. A rămas aplecat, pe vine, cu ochii

închiși și, deși ciubărul a fost luat de apă și dus câțiva metri în aval, spre mal, bărbatul nu s-a mișcat deloc din poziția în care se afla.

Contemplarea, mai ales cea interioară, părea să fi fost singurul aspect care îi interesa. Femeile se ocupau cu prepararea laptelui de oaie care le era adus. Nu exista gătit, pentru că mâncau numai produse lactate și apicole. Uneori am văzut că se îndeletniceau cu ceea ce în zilele noastre ar putea fi înțeles ca un corespunzător al cusutului. De fapt, femeile țeseau cu un dispozitiv din lemn foarte simplu un fel de cămașă albă, lungă, din lână de oaie care era însă foarte fină și nu prea groasă. Toți purtau aceeași îmbrăcăminte; acea cămașă le ajungea puțin peste genunchi și era deschisă în zona pieptului. La mijloc erau legați cu un brâu împletit tot din lână.

Casele lor, din câte mi-am dat seama, erau alcătuite dintr-o singură cameră, deasupra căreia era un acoperiș foarte înalt, ca o piramidă. Singurul material utilizat era lemnul; în casă se intra direct de afară, printr-o deschizătură înaltă în formă de semicerc. Nu existau nici uși, nici ferestre. De asemenea, nu am văzut câini și nici alte animale domestice ori sălbatice. Traiul lor era incredibil de simplu și liniștit, așa spune chiar extrem de auster, dar cu toate acestea puteam să observ foarte bine că oamenii aceia se aflau cu mult mai presus de condiția noastră prezentă. Aveau o noblețe desăvârșită în mișcări, acțiunile lor erau foarte precise și niciodată repezite, făceau foarte puține gesturi, chiar și atunci când îndeplineau muncile de zi cu zi, dar cu toate acestea eficiența lor era extraordinară.

Niciodată nu se grăbeau, lăsând impresia că au tot timpul din lume și trebuie să recunosc că această senzație o aveam și eu pentru că în ciuda aparentei lor lentori, totuși reușeau întotdeauna să facă ceea ce își propuneau. Am observat că încheiau mereu ceea ce începușeră deja, fără excepție. Timpul însuși parcă se scurgea mai lent, ziua mi se părea lungă chiar și pentru sinteza proiecției la care mă uitam.

Adeseori în timpul zilei, în mijlocul activităților pe care le efectuai, bărbații se așezau brusc pe sol și, închizând ochii, rămâneau astfel într-o profundă contemplație, uneori chiar și ore în șir. După aceea își continuau imediat activitatea din punctul unde o lăsaseră. Nu am observat să aibă obiceiuri sau ritualuri aparte.

Seara însă, femeile obișnuiau să urce mai sus pe creastă și, orientându-se cu fața către soarele care apunea, ridicau mâinile oblic, pe lângă

urechi, ca într-un gest de dăruire și în același timp de acceptare a tot ceea ce le oferea viața. Aceasta era singura manifestare gestică pe care o puteam asimila, într-un fel, cu o rugă-ciune, cu o invocăție sau cu un abandon necondiționat în fața Divinității. Spun aceasta, pentru că nu am observat nicio reprezentare a vreunei zeități, niciun altar de cult, niciun simbol care să facă trimitere la o anumită practică religioasă. Se pare că raportarea lor la sursa Universală era cât se poate de directă și de simplă, fără ca pentru aceasta să fie nevoie de nimic intermediar. Viața lor era în întregime spirituală și dedicată unei continue meditații, fie că munceau, fie că stăteau pe loc.

Seara era momentul când cuplul se reîntâlnea, deoarece în timpul zilei bărbatul era plecat în munți cu oile. El mergea încet, concentrat, întotdeauna înaintea turmei, care am văzut că îl urma neabătută. Când ajungea în vreun loc potrivit, bărbatul rămânea un timp în picioare, cu ochii închiși, rotindu-se încet la anumite intervale de timp cam în direcția celor patru puncte cardinale. Am estimat că aceasta putea să dureze, în accepțiunea actuală a timpului, cam între o oră și două ore. Apoi se așeza pe iarbă și rămânea ast-fel nemișcat, cu ochii închiși, timp de ore în șir. Nimic nu îl putea perturba, nici soarele, nici vântul și nici chiar ploaia.

La un moment dat, imaginea s-a apropiat în prim plan de un astfel de păstor care se afla în meditație, însă fără să închidă ochii. „Venisem” atât de aproape de el, încât parcă puteam să întind mâna, să-i ating chipul. Nu aș putea să explic prea bine de ce, însă acea imagine m-a impresionat până la lacrimi. În primul rând erau caracteristicile fiziologice; aș putea spune că aproape nu înțelegeam unele dintre ele. Pielea lui era mai albă decât a rasei noastre și avea un fel de strălu-cire care putea fi percepută prin simțurile subtile. Toți bărbații aveau barbă și atât ea, cât și părul de pe cap aveau o culoare blondă, către alb, însă cel mai mult m-au impresionat trăsăturile feței acelu bărbat, mai bine zis ceea ce ele exprimau.

Avea nasul destul de drept și relativ lat, gura cu buzele admirabil proporționate, bărbia puternică, exprimând o personali-tate complexă, pomeții foarte ușor ieșiți în afară și fruntea netedă și înaltă. Părul era drept și lung până la umeri, acoperind pe o porțiune cămașa din lână cu care era îmbrăcat. Ochii lui, de un albastru precum azurul, păreau adânciți în veșnicie; deși priveau spre munții din fața sa, ei păreau totuși complet rupți de realitatea fizică spre care erau ațintiți. întreaga ființă

subtilă a bărbatului parcă se resorbise într-o realitate ancestrală, aflată cu mult dincolo de posibilitățile noastre de înțelegere. Acea expresie a feței lui radia o asemenea detașare și liniște suverană, încât atunci m-am emoționat brusc foarte tare, până la lacrimi.

Apoi imaginile holografice au continuat prezen-tând ciclul unei zile de activitate. Păstorul își încheia meditația de obicei în pragul serii, se ridica în picioare și pornea agale către casă. Oile îl urmau imediat în cea mai strictă ordine, fără ca el să aibă grija lor. Atunci când se revedeau, bărbatul și femeia se îmbrățișau strâns, rămânând astfel o vreme nemișcați. Apoi mâncau, întotdeauna afară, și când apăreau umbrele nopții intrau în casă.

Începând de aici am văzut ceea ce, cred eu, a con-stituit motivul principal pentru care mi s-a interzis să descriu până acum aceste elemente. El mi-a cutremu-rat și mie întreaga ființă și mi-a arătat că, din neferi-cire, omenirea a parcurs o pantă descendentă până în zilele noastre și nu una ascendentă, așa după cum acreditează știința modernă.

Imediat după ce cuplul a intrat în casă, întreaga încăpere s-a luminat ca prin farmec și aceasta s-a petre-cut, în mod evident, în lipsa oricărei surse materiale. Acea lumină părea a fi nepământească; ea avea o nuanță alb-gălbuie și era strălucitoare, dar totuși nu rănea deloc ochii. Calitatea ei excepțională era aceea că făcea să pară lucrurile din interior extrem de clare; vreau să spun că era de o limpezime uluitoare și în același timp părea că face parte integrantă din viața cuplului.

Imaginea holografică s-a apropiat la un moment dat până în dreptul deschizăturii tăiate în lemnul peretelui, dar se opri în prag. De acolo puteam să văd perfect interiorul camerei, care cred că avea o suprafață cam de trei metri lățime pe patru metri lungime. În cameră nu se afla decât un fel de pat improvizat la o înălțime de aproximativ jumătate de metru de podea, care de fapt era alcătuită doar din trunchiuri de copac rotunde și alăturate, dar curățate de coajă. Cu ochii măriți de uimire am văzut că, după ce bărbatul și femeia s-au așezat în pat cu fața în sus, lumina s-a diminuat în intensitate până la nivelul semiobscurității, modificându-și totodată și culoarea spre un albastru feeric.

Nu încăpea nicio îndoială că acel fenomen era provocat prin voința subtilă a celor doi, într-un mod cât se poate de natural și fără niciun fel de efort. Dacă ei erau capabili să determine un astfel de efect prin simplă

voiață, m-am întrebat ce altceva mult mai uluitor ar fi putut să facă, dacă doreau. Și totuși, așa după cum mi-am dat seama, ei trăiau în cea mai desăvârșită simplitate și umilință față de Natură și ceea ce aceasta le oferea, fără să facă apel la uriașele puteri pe care fără îndoială că le aveau. Această pre-supunere se bazează pe ultimul set de proiecții holo-grafice în legătură cu acele vremuri și cu teritoriul țării noastre. După aprecierea mea, cel mai probabil este că evenimentele care mi se înfățișau avuseseră loc unde-va prin Munții Apuseni.

Imaginea s-a modificat brusc pentru a arăta ceea ce eu cred că era o întrunire spirituală a unei comu-nități care trăia în acea regiune. Când mă refer la „comunitate” în acele timpuri, înțeleg faptul că aceas-ta era răspândită peste cel puțin 3-4 văi de munte. Așezările erau extrem de rare și locuitorii foarte pu-țini. Practic vorbind, nu existau sate și cu atât mai puțin orașe. În mod ciudat, nu am observat copii, dar nici bătrâni. Media de vârstă părea cuprinsă cam între 35 și 45 de ani, atât la bărbați, cât și la femei. Locul înfățișat de proiecția holografică era chiar pe o creastă lată de munte, care permitea viziunea unui peisaj de o frumusețe aproape ireală, de o parte și de alta a crestei.

Am numărat nouă persoane: cinci bărbați și patru femei, așezate într-un cerc perfect. Toți se aflau într-o meditație profundă și nu am observat niciun alt obiect, niciun artificiu ritualistic. La un moment dat s-au ridicat în picioare toți în același timp, fără nicio avertizare prealabilă, și s-au prins de mâini. La câteva secunde după aceea, am crezut că nu văd bine: în mijlocul cercului pe care ei îl formau, a apărut brusc o coloană de lumină albă care era atât de strălucitoare, încât instinctiv mi-am pus mâna la ochi pentru a putea privi totuși ce se petrece.

Coloana se pierdea în înaltul cerului, dar în zona muntelui în care se aflau cei nouă, ea crea o atât de intensă senzație de sacralitate, încât aceasta puteam chiar să o resimt și eu, printr-un gen de empatie și transmitere spontană a încărcăturii ener-getice subtile care se manifesta atunci, în acele vre-muri pierdute în negura timpului. Nu știu care a fost scopul acelei întruniri și mani-festări, însă cert e faptul că ea a durat destul de mult timp, deoarece imaginea a prezentat la un moment dat același cerc de oameni nemișcați, însă atunci când se făcuse deja noapte.

Ansamblul era cu adevărat unic prin frumusețea sa transcendentală: întregul munte era luminat grandios de coloana de lumină și acea

strălucire se întindea chiar mai departe, către văile și crestele celor–lalți munți din vecinătate. Măreția imaginii era indescritibilă și m-a copleșit în totalitate. Apoi, la un moment dat, coloana de lumină a început să scadă în intensitate, până când ea a dispărut. Înainte însă să se petreacă aceasta, spațiul de pe creasta muntelui, pe care erau adunați cei nouă oameni, s-a luminat cam în același fel cum am văzut că a apărut lumina în casă, după ce cuplul respectiv a intrat în cameră. Cei nouă și-au desprins mâinile, au rămas un timp în aceeași poziție, iar după aceea au început să se miște, dis–cutând între ei. Aceasta însă nu a durat decât cel mult două minute, pentru că după aceea s-a produs un fenomen care m-a lăsat perplex: unul câte unul, cei de acolo au dispărut din raza vizuală, brusc, la intervale de câteva secunde. După ce și ultimul s-a dematerializat, muntele a rămas scufundat în întuneric.

Această porțiune a „filmului” pe care l-am văzut în Sala Proiecțiilor m-a impresionat profund și cred că emoția puternică de care am fost cuprins s-a datorat mai ales faptului că puteam considera acele ființe ca fiind strămoșii noștri antici. Proiecția holografică a fost foarte precisă, definind mai întâi arealul printr-o vedere a spațiului carpato-danubian general și apoi focalizându-se treptat către zona de la limita de sud a Munților Apuseni, cu intruziuni de imagini ale altor zone ale țării. Am ținut să relatez toate acestea mai întâi pentru că mi s-a dat permisiunea, iar mai apoi pentru că ele se referă exclusiv la teritoriul de demult al țării noastre.

Desigur că aspectele finale pe care le-am descris uluiesc prin nefirescul lor, dar cu toate acestea ele reprezintă o realitate pe care eu am vizionat-o și chiar am simțit-o, prin empatie, foarte intens. De altfel, sunt convins că cei care au posibilitatea să acceseze și ei informațiile acelei zone temporale din trecutul omenirii, altfel decât prin intermediul tehnologiei, pot să certifice întru totul ceea ce eu am spus mai sus.